

Защо нѣматъ довѣрие поне въ менъ. Защо ме гледатъ така несвойски. Мигъръ азъ съмъ виновна за тѣхнитъ страдания?

Срѣднощъ е вече, а азъ все още не мога да си легна. Мжчатъ ме толкова много грижи по тия нещастници. Тѣ ако знаяха, колко мжка се е събрала по тѣхъ въ душата ми, биха ми помогнали да я изплача, а не биха подхвърляли задъ гърба ми:

— Тукъ е топло, охранила се е. . .

Азъ бихъ стояла заедно съ тѣхъ въ окопитѣ, стига съ това да имъ помогна и да облекча тежестъта на войната. Но само съ менъ, или съ хиляди немощни жени какво ще се постигне? Не стигатъ ли нашитъ грижи за болнитъ и раненитъ, грижитъ за домоветъ и децата?

Наистина, би било по-добре да не е имало: нито война, нито болни, нито пкъкъ ранени, нито тия тѣхни изпълнени съ уплаха отъ бждъщето очи.

Душата ме боли. Не бива толкова много да разсждавамъ. Какво ще помогна съ моята никому ненужна мисль. . . По-добре забрава въ работата.

16 Мартъ.

Тихолъ все пакъ не е добре. Той лежи безсиленъ въ леглото и се топи като воценица. Лицето му е добило черенъ — жълтъ цвѣтъ. Има силни болки въ областъта на корема, свива се отъ спазми, а не смѣе да охне, не смѣе да вика.

— Какво сж моитъ страдания предъ тия на другитъ, които сж съ отрѣзани крака и ржце, съ накълцани отъ снаряди тѣла и се броятъ между живота и смъртъта — тихо едва чуто, шепнатъ неговитъ популкани устни, а азъ недвѣсена надъ него милвамъ високото му гладко чело.

— Какво ти е сега? Кжде те боли? — питамъ азъ.

— Цѣлото тѣло, душата, мислитъ, мечтитъ. . .

— На тѣлото ви мога да турямъ компреси, да ви давамъ лѣкарствата, които предписва лѣкарътъ, но не знамъ съ какво се цѣри душата, нито пкъкъ съ какви компреси се маха огницата отъ мислитъ, нито пкъкъ разбирамъ отъ какво могатъ да страдатъ мечтитъ. . . мжка се да се

